

SZVIDA, VASZILIJ: SÜSSÖN MINDIG A NAP

KÁRPÁT-UKRAJNAI MŰVÉSZEKKEL CSONGRÁD MEGYÉBEN

Nem először fordul elő, hogy két tájegység lakói közül a művészek találjanak egymásra, s a művészdelegációk és kiállítások cseréjét követi aztán a hivatalos barátkozás. Hódmezővásárhely képzőművészei Franciaország után Kárpát-Ukrajnában képviselték hazánkat, s kiállításuk, valamint látogatásuk viszonzásaként most a kárpátaljai művészek küldték el alkotásaikat, s delegációjukat Hódmezővásárhelyre.

A négytagú küldöttség 1968 decemberében Hódmezővásárhelyen kívül megfordult Gyulán, Békéscsabán és természetesen Szegeden is. Ez utóbbi alkalmat használtuk fel, hogy magyarországi tapasztalataikról elbeszélgessünk velük. Egyben arra is megkértük őket, hogy saját szavaikkal mutassák be magukat az olvasóknak.

*

Mindenekelőtt V. Szvida szobrászművész, a Kárpátaljai Képzőművész Szövetség pártszervezetének titkárát, a küldöttség vezetőjét kértük meg, beszéljen magáról, értékelje látogatásuk tanulságait.

— Önmagáról nehezen nyilatkozik az ember — mosolyodott el V. Szvida. — Az én művészi pályafutásom nagyon is egyszerű. Valamikor egy cseh városban munkásként dolgoztam egy műhelyben, ahol egyházi tárgyakat készítettünk. Később megismerkedtem a kárpát-ukrajnai művészekkel, s 1946-ban felvettek a Szovjetunió képzőművészeti szövetségébe. Célkitűzésem, hogy minél tökéletesebben tudjam szoborrá formálni azt a valóságot, amit magam körül látok. Anyagom a fa, szeretem a kis méreteket.

Vásárhelyi látogatásunk azt a szilárd meggyőződést alakította ki bennem, hogy az itt élő művészek biztosan állnak a realizmus talaján. Fő feladatuknak ugyanazt